

ДІЛО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
 Львів, Ринок 18, II. пав.
 Конто потч. шваб. № 724.
 Адреса телег. „Діло—Львів“.
 Число телефону 563.
 Редукція редакція на вимогу.

ПЕРЕДПЛАТА
 в Австро-Угорщині:
 місячно . . . . . 5— К.
 чвертьрічно . . . . . 15— „
 річно . . . . . 50— „
 в Львові (без доставки):
 місячно . . . . . 4— К.
 чвертьрічно . . . . . 12— „
 річно . . . . . 44— „
 в Німеччині:
 місячно . . . . . 20— М.
 річно . . . . . 60— „
 За зміну адреси платити по 10 с.

Ціна вживання:
 Для читачів, що не платять за доставку, ціна вживання 10 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку, ціна вживання 15 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 20 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 25 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 30 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 35 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 40 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 45 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 50 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 55 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 60 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 65 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 70 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 75 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 80 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 85 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 90 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 95 с. в місяць. Для читачів, що платять за доставку і за вживання, ціна вживання 100 с. в місяць.

Видав: Видавниче Спільнство „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Зиновій Писарик.

Новий союз Австро-Угорщини з Німеччиною.

Швайцарський галес.

Львів, 25. мая 1918.

„Neue Zürcher Zeitung“ пише:
 Договір з 7. жовтня 1879, який став основою союзу між Німеччиною і Австро-Угорщиною, є короткого змісту. Він має одну тільки мету: щоби допомогти Австро-Угорщині в її боротьбі з Росією за володіння на Балканах. Той союз не вважав навіть обох держав тісно пов'язаними в політиці. Союзним договором зазначено тільки, що коли би Росія встановила одного з союзників, то другий був би зобов'язаний до військової допомоги; на випадок нападу з боку іншої держави партнер зобов'язаний тільки зберегти нейтральність. А ще менше в союзнім договорі постанов про політичні, господарські або військові справи; коли ходило тільки о частинний союз в області заграничної політики, то тим менше могли вважатися обидві держави у своїй внутрішній політиці. Тому можна було замінити в договорі постанову про тайність союзу, до він не об'язував зобов'язань внутрішньо-політичного характеру, які мусили би бути в обох державах подані до публичного відома.

Недавно заключений новий союз з 12. мая має багато більше. Зміст давнього договору з 1879 р. поширено в обидві сторони. Перш усього щодо його обов'язуючої сили в області заграничної політики. Давніше обмежене союзного зобов'язання тільки на випадок війни з Росією втрачено своє значіння від хвилі, коли Росія як мілітарна сила не входить в рахунок; тому зобов'язання військової допомоги розширено на випадок війни з іншими противниками, треба припустити, що в першій мірі на випадок війни з західними державами. Та ще важливіше є перетворення союзу у злуку, у мілітарну конвенцію, у тісну політичну злуку. Обидві держави на будуче мають йти в собою рука в руку не тільки в одній значущій справі заграничної політики, тільки злучити в свого рода державний союз (Staatenbund), який виступав би супроти заграниці у військових і господарських взаєминах як одиність.

Вістка про включення до союзу, якого подробиці ще певно не означені (після донесення німецьких урядових дивізіонів господарські умови стрічають ще з великими труднощами), була в обох державах різно коментована. Для Австро-Угорщини є корисною постановою про поширення зобов'язання військової допомоги на цілу Європу. Се значить, що Німеччина буде зобов'язана до безусловної мілітарної допомоги також в случаю конфлікту з Італією, Сербією і т. д. До того обидві держави на тій точці рівноправні. Не зовсім так само є вно в іншій частині союзного договору і се не прикладок, що німецька преса тій частині присвячує головну увагу, так як австрійська іншій. В кожній державній союзі, — коли відносини між ними не рівні, — володіє сильніший і тим самим в новій німецько-австрійській злуці керма припадає Німеччині; до того по австро-угорській боці помітно побоювання, що господарський зв'язок вийде більше на користь німецькому контрагентові.

Можна би думати, що Австрія в новім зв'язку сподіється на зняття кращішого становища, коли вона проти домагань Німеччини стоїти-ме есентуально з Болгарією і Туреччиною. До того треба би, щоб обидві ті союзні держави належали теж до злуку, про що досі не говорено нічого.
 Корінь нового зв'язку сягає давніх часів: те нема сумніву про те, що заключає його а найменше оговорене було прискорене справно листа імператора Карла до кн. Сикста бурбон-

ського. Німецьке урядовство прикладає вагу до того, щоб своєму народові дати документарний доказ, що сумніви про союзну вірність австрійського монарха, які мимо всіх теперішніх запевнень не втихали, є безосновні. Чи можна було тут придумати кращий спосіб, як оголошене договору з Австро-Угорщиною, який мілітарною і господарською конвенцією зв'язує її вповні з Німеччиною? Чи можна було виразніше ствердити, що такі події, як нав'язане окремих переговорів з Францією весною 1917, вже більше не можуть ся повторити? Ті переговори можна було легко і даліше вести потайки та для загального настрою було важне, щоб тепер вже і німецький народ дізнав ся про новий союзний договір.

За провід в „Сільським Господарі“.

Львів 25. мая 1918.

Д. 18. червня мають відбутися загальні збори нашого Краєвого Господарського Товариства „Сільський Господар“.

Чем є для організації нашого селянства, сеї основі нашого національного життя, і тим самим для цілого нашого національного розвитку в Галичині „Сільський Господар“, над сим не потребуємо розводити ся. Як єдина в наших організацій, яка має признаний державою публично-правний характер, може вона дуже багато зробити для господарського піднесення нашого селянства.

Як ся задача „Сільського Господаря“ буде сповнена, се в великій мірі залежить від проводу в Товаристві. На сю справу хочемо власне звернути особливу увагу.

По вложенню проводу в „Сільським Господарі“ пок. д-р. Евгеном Олесницьким, який поклав безсмертні заслуги для організації Товариства, посвятивши ся йому в цілости, — не знайшов ся досі чоловік, який так само міг би посвятити „Сільському Господареві“ всі свої сили.

Як президент „Сільського Господаря“ п. радник Іван Кивелюк, так і віцепрезидент о. крид. Тит Войнаровський занадто обтяжені іншими обов'язками, щоб могли віддати ся виключно ирвоводові Товариства. А тимчасом задачі „Сільського Господаря“ такі великі, що Товариство тільки тоді може їх сповнити, коли провід обійме чоловік, який зможе всецільо посвятити весь свій час і всі свої сили тільки „Сільському Господареві“.

На се звертаємо увагу як теперішнього проводу „Сільського Господаря“, так і всіх тих організацій і кругів нашого громадянства, які пекликані дбати про наші національні справи. До загальних зборів „Сільського Господаря“ часу ще доволі; треба його використати на підготовлені всего потрібного, щоби на загальних зборах віддати ирввід Товариства в відповідні руки.

Південно-східні границі України.

Донщина, Кубанщина, Черноморщина, Ставропільщина в границях України.

(Ф. К.) Відень, 22. мая 1918.

Київська „Рабачая Жизнь“ з 19. мая повідомляє:
 Передучера від проводом міністра праці Вагнера відбуло ся засідане Ради при міністер-

стві праці. На засіданню сїм міністер Вагнер, до торкнувшись питання про організацію місцевих органів міністерства при міських самоуправах, предложив мати на увазі се, що до Української Держави будуть також прилучені міста Ростів, Новочеркаск і ціла частия Північного Передкавказя (Кубанщина, Черноморщина, Ставропільщина). Вістка ся була для багатьох учасників засідання сензацією.

Київське „Відродження“ (орган українського міністерства війни) в 19. мая містить в нагоді українсько-російських мирових переговорів, які мали почати ся 22. мая, велику передовищу, в якій мова про необхідність безпосереднього получения України з центральною Азією і в якій висловлені надії, що українське урядовство кермувати меть ся сею необхідністю при мирових переговорах з Росією.

Київські часописи в 19. мая повідомляють, що до Києва прибула й була принята гетьманом делегація Донських козаків з цілю устатовлення відносин Донщини до України.

Доля Криму ще не рішена

Київ 23. мая 1918.

Як доносить „Відродження“, на офіційній запит одержало українське міністерство війни відповідь, що німецька начальна команда згодить ся на злуку Криму з Україною тоді, коли Україна буде мати сильне урядовство. Доси німецька команда не годила ся на прилучення Криму до України наслідком непорозуміння що до сього між Німеччиною і попереднім урядовством.

Розмова в українським послом у Туреччині М. Левицьким.

З нагоди переїзду через Львів до Києва.

Львів, 25. мая 1918.

Український посол до Туреччини Микола Левицький переїздив 23. с. м. з своєю дружиною через Львів у дорозі до Києва. Наш співробітник мав нагоду з ним розмовляти й довідав ся, що газетні чутки про відкликання Левицького не мають жадної підстави. Левицький сказав, що про переїзд довідав ся лиш з часописки, а від нього уряду не дістав ніякої відомости. В цілі вивясненя на місці політичного положення й свого становища рішив Левицький на власну руку удати ся до Києва.

По своїм переконанням Левицький укр. соціал-демократ (в партії бере участь від 1905 р.) й не хоче служити мазаричиному урядовству. Песністичних гадок що до будучности України Левицький не поділяє. Не лякав би його і правий курс, як би праві елементи, що стали при власті, були свідомими Українцями. На думку Левицького повинен прийти укр. коаліційний кабінет.

Про свій побут у Туреччині панство Левицький згадує дуже симпатично. В часі свого побуту в Царгороді д. Левицький порушив між іншим справу повороту полонених Українців, становище котрих дуже тяжке. Турецьке урядовство не думат задержувати полонених і тільки з огляду на те, що мир ще не ратифікований, брами не відкриті ся до дому. Одначе є надія, що власть ся сю справу полагодити ще перед ратифікацією в дорозі осібних

В ім'я Його Величества Царя і Ц. к. Суду кримінального як Трибуналу пресоуду у Львові рішило ся внесок п. к. Прокуратору Державної, що зміст статуту уміщеного в часописі „Діло“ число 97, в дні 38. цвітня 1918 в артикулі від татолом: „Вартоломейська ніч на Холмщині“ містить в собі всіляк провани в §. 102, в. к. Холмщина доковану в дні 27. цвітня 1918 конфіскацію за образливу і пародичну змінене цілого накладу і видає по дунай §. 403, в. к. зміна дальшого розширення того друкованого ма. Львів, дні 18. цвітня 1918, Рабичі.

переговорів з турецьким правительством. Такої бодяї думки Бивер-паша, з яким у сій справі конферувал Левницький.

Віддаючи передав Левницький ведене справ подонених своему секретареві. Назад із Києва до Туреччини Левницький мабуть не верне.

Делегація Українського Правничого Товариства в Києві у гетьмана і міністра судівництва.

Київ, 20. мая 1918.

Дня 15. мая прийняв гетьман Скоропадський делегацію кийського Українського Правничого Товариства, зложеною з почесного члена Товариства відомого історика Ореста Левницького як провідника делегації і В. Войткевича-Павловича, Р. Лещенка і Г. Вовкушевського. Делегація вручила гетьманові інструкцію, ухвалену загальними зборами Тов. а 9. мая, і звернула увагу гетьмана на окремі домагаї інструкції. Гетьман дав делегації отсю відповідь:

Що до питаня про українську мову, як мову державну, гетьман виразно і рішучо означив делегатам, що на Україні є і буде державною мовою мова українська і навіть здивувався, що з сього приводу ще бичкають сумніви. При тому гетьман повідомив делегатів, що тепер саме обмірковують ся заходи, щоб у визначений термін урядові в урядових установах вживали української мови. З приводу судової справи гетьман означив, що укр. судові установи залишають ся непорушні і що судії укр. судових установ ні в якій разі з своїх посад усунені не будуть; гетьман згодив ся з делегацією, що цілком ненормально те, що укр. правників не долучають до праці в законодавчих комісіях і обіцяв на се звернути увагу міністра юстиції. Торкнувшись питаня про загально політичне становище України, гетьман означив, що він був би радий працювати на користь України з представниками справжньої свідомої укр. інтелігенції. В размові гетьман підкреслив свій погляд на Україну, як на цілком незалежну і самостійну державу. Торкнувшись ще деяких питань про автокефалію укр. Церкви, національний укр. університет, земельну справу і т. ин., делегація прощалася з гетьманом. Прощайчись гетьман означив, що він був радий бачити в себе укр. правників і прохав допомагати йому в його праці.

Дня 17. мая ту саму делегацію прийняв міністер судівництва проф. Чубинський. Делегати висловили міністрові свій протест з приводу усуненя членів українського правничого товариства від праці в законодавчих комісіях, до якої нове міністерство вакликало всіх — тільки не чле-

нів українського правничого товариства. Розмова з міністром хвилини мала дуже острій характер. Міністер рішучо ванротестував, коли один член делегації наляв його для Києва „новомою людиною“ і нагадав, що він сии відомого українського діяча. Дуже острій характер прийняв розмова, коли міністер означив, що він, стоючи на принципі незмінности судіїв, не може не дати членам кийської судової палати права залишитись на своїх становищах. По його проєкті, ухвалені уже радою міністрів, всі члени палати, які бажали би залишитись, залишають ся на своїх посадах і таким чиним залишають ся навіть і ті, хто явно вороже весь час ставив ся до українського руху. Що до участі в комісіях міністер заявив, що він згодить ся, щоб в кожній комісії, кві під сю пору власне організують ся, було по одному представнику українського правничого товариства. До термінологічної комісії він запросив Ореста Левницького.

Заяви гетьмана і міністра тільки потверджують, що поки що панує в правительстві тенденція русифікаторська, відбудовуване державности передреволюційної, російської, чого ярким висловом є задержуване на посадах судіїв-русифікаторів з царських часів.

Лист з Одеси.

Русифікація вертас. — Страйк. — Що думат і робить українське село.

Одеса, 21. мая 1918.

В Одесі розіграно городську думу, заведено цензури на часописі і післано у відставку генерального комісаря Херсонщини Комірного. Комісаріят свій доживає ще послідні дні, але в короткім часі буде замінений „учреждением“ давньої царської власті.

У Києві товаришем начальника УТА, іменовано Лабенського, зівснено москвофіла Дудикевича з Галичини, на цензорів покликано давних цензорів царського режиму. Хибує ще, щоб сесь випукали Дудикевича і йому подібних „українців“, а вони вже побудують Україну.

Як протест проти нового яду треба уважати страйк складачів і сій одеських часописів, наслідком чого вже третій день не появлять ся ані одної часописи в Одесі. Однак такий стан довго тривати не може, бо тут жите страшно дороге і нужда за хліб насущний примусить робітників знов взятися до праці, хоч би навіть під опікою царської цензури.

Із сій доходять відомости, що поміщики і кольтоністи зачинають виконувати пімсту на тих селянах, що належали до сільських комітетів і розділювали панські маєтки. Арешти, побої, розстріли на порядку деннім. Селянство

«буране»

Тут надіють ся, що може Австро-Угорщина стоїть ще до того на иншій становищі. Сеправдані.

Пограничні бої між Румунами і Українцями

Відень, 24. мая 1918.

З Києва доносять: По донесенням з Камениця Подільського румунська кавалерія мала намір переправити ся через Дністер. В місцевості Киянка прийшло до оружної розбави між Румунами і українськими селянами.

Зброя Америки.

НЮ ЙОРК, 21. мая (Тел. комп.) Державний секретар мореплавств Даніелс в бесіду, яку він мав в коллегії Руттера з Бруншицьким сказав: Америка мати ще ще перед початком слідууючого літа достаточну скількість кораблів, і могли бы не один мільон, але багато мільонів жовнірів перевести до Франції. Мати не теж до розпорядимости вистаряуючу скількість воєнних морських сил, щоб хоронити сі транспорти. В Америці панує переконаня, що міменькі підводні судна перестали вже бути гринами. Се виходить в першій мірі з того, що уряд воєнних забезечень обиняє праці для офіцерів і мужів, як також за кораблі, які переплавають воєнному пологоу, з 22% на 11% доларів.

Українське Правниче Товариство в Києві про будоване української держави.

Інструкція делегатам Тов. а до гетьмана Скоропадського.

Загальні збори Українського Правничого Товариства в Києві 9. мая ухвалили вислати до гетьмана Скоропадського делегацію з отсю інструкцією:

«При будованні держави потрібно перш над усе опиратись на національне, народне право і всіма запособами сприяти його розвитку, хоч би і з великими рецесіями. Московська держава, будуючись в Росію, утворювала своє національне право. З початку вона брала в основу свого законодавства українське право з „Руської Правди“ та з Псковської й Новгородської судних грамот і витворила в 1497 році Судебник Івана III; в 1550 році вона, рецесуючи з Українського Статуту, на підставі попереднього законодавства, утворила Судебник Івана IV; в 1649 році з тими ж рецесіями вона утворила Уложення Царя Олексія Михайловича. Далі творили законодавство Петро Великий, Катерина II, та Олександр I; далі на Миколи I. був утворений Свод Законів, за Олександра II. Судові Устави з 1864 року. Слабий розвиток російського законодавства ёшов поруч з дуже слабким розвитком російського громадянства та суспільного і державного життя, і оставив російські події всказали, яка стала ся з того шлода для держави, бо вона, не мавши доброго, сталою і єдиного народного життя права, розвалила ся. Для існування міньшї держави повинно мати добре розвинене право. Але ж цього яздо. Те право не повинно спринятись і вгамирати на якихсь ступнях, а повинно рости і розвивати ся згідно з життям і його умовами. Римська держава з дуже добрим правом, однак розвалила ся, бо те право замерло на певних ступнях, скристалізувало ся і перестало розвиватись. Є і другий

приклад в історії — Польща, котра мало сприяла розвитку свого національного права, теж розвалила ся. Можна наприклад гадати, що прийнявши Кодекс Наполеона, цей дуже й дуже гарний законодавчий пам'ятник, але ж чужий польському народові, Польща тим самим загальмувала розвиток своєї державности на довгий час. Може через того кодекса Польща так довго не може своїми силами відбудувати і своєї державности.

Україна, ще будучи кийською державою, творила для себе своє право. Першим пам'ятником цього була „Руська Правда“. Далі, коли Україна склала разом з Литвою одну державу, вона утворила собі в 1529 році свій статут, котрий по офіційній назві держави мів назву „Литовського Статуту“. Цього статута було перероблено в 1566 і в 1588 рр. Окрім статута в судових вжитках було значасве право, яким особливо користувались коні суди. В городах вживало ся рецесоване право — Магдебурске та Саксонське і це зруйнувало національний характер українських городів.

З прилученням України до Московщини в городах для забезпечення української державности завжди обговорювало ся для українського народу буття його власного права.

Колі існування суверенних прав українського народу захиталося, то ратуючи їх, українські патріоти добили ся того, що в 1734 році видано було Указ про утворення Українського Кодексу, який і було складено комісією в Глухові в 1734 р. Але ж ці царі, що руйнували найперше всього і українське право, через те і кодекс 1734 р. зівстав ся навіть менадрукованим. За Миколи I, завдяки Сперанському, як творили російський свод законів, було засновано на чолі з проф. Даниловичем комісією для утворення особливого кодексу для України і Білорусії і такий кодекс був складений. Але ж ті, що намагади ся месміяційній заміщеня всякої окремихости в життю України й Білорусії, добили ся того, що царь Микола I. в 1837 році задержав видання свого кодексу, а потім вселі змизити і тільки в 1907 році було відшукано

нами принцип, який чудом обритувався і якого визано проф. Мольде та Портаментен.

Сперанський, мануючи українське право, ледяні вихлопотав у царя, щоб було злетадлено хещо з його для Полтавської та Черкавської губ. Так, нимизши українську державність, на шили її право, бо розвиток права забезпечує розвиток державности.

Тепер, коли Україна повстала, як держава, на будовання її права повинно звернути найпідвійшшу увагу, бо без права не може існувати держава. А впливати на утворення і розвиток права повинні фаховці, провіяні національним почуттям і відомостю української державности. Через це — і вся попередня історія нашого народу і все сучасне життя, особливо в наш важливий для України час, вимагають, щоб зараз був складений діловий український кабінет з фаховців свого діла, незалежно від їх партійного обличчя, але при безумовній верделі в складі його свідомих українських сил.

Участь в цьому урядові представників російських партій, які (наприклад завети і скіт-бріасті, не кажучи вже про представників „правих“ партій) в чорні дні нашої історії явно вороже ставили ся до розвитку нашої державности і взагалі нашого права, ендкуючись їх змизати, на погляд українських правників — цілком неможлива, це ображає народне почуття, а через не такий уряд не може звеста Україну на шлях якою і порядку.

Українські правники при тому означають, що державною мовою на всій Україні природньо може бути тільки мова українська; правники інших мов повинні бути забезпечені законом і що до утворення конституції і всіх єдинокіх законів Української Держави, потрібні скликати Українську Установчу Раду (Сейм).

Окрім того правники бажать, щоб суд на Україні був встановлений на твердій національній засадаі, сиріач ся в своїй діяльности на національнє українське право і виконував всі свої функції на маві українській, як на новій державній“.

КІНО "КОПЕРНИК" — СМЕРТЕЛЬНА ВАКХАНОЛІЯ

Надзвичайна драма на 4 великі дії. Напрівнана гра акторів. В головних ролях: Небувала режисер. Елен Ріхтер і Кайзер Тіц. Прегарні світляні ефекти. Оркестра виконає ряд спеціальних композицій. ХХХ 2-7

Невдача Італійців.

ВІДЕНЬ, 24. мая (ТКБ.) Урядово:
Вчора пішли Італійці приступом на наші станції на Зугра Тона і в долині Аджини. Два перші вагони заволомили ся кров'ю вже під дією діючим огнем наших батарей. На наступні поїзди ся виліз до своїх становищ. Італійські стрільці з полку вискочили зі своїх становищ і кинули ся на неприятеля. Рукопашна боротьба покінчила ся повною побідою наших військ. Всюди відперто, а останні Італійські позиції ще вночі очищено. Подібний вислід мали три приступи, які підприємив неприятель на наших становища на Монте Асольоне. Також в сьому місці відперто його за кожним разом. Так розпочав ся для Італійців четвертий рік їх заборної війни тяжкою невдачою.

Гагматні бої на заході.

БЕРЛІН, 24. мая (Вольф.) Урядово:
Положене незмінне. В області Кеммель, по обсягах Лі і над Скарпою, на південь від Соамі, як також між Мотені і Montdidier ідує під вечір діяльність артилерії і була кілька разів протягом ночі. Діяльність піхоти обмежена до стежних боїв. Намі вправі на південний захід від Виссую і над Озюю дали нам полонених.

головній команді армії. Чи все те віднесе пожедний успіх, почую невдовго з того виборчого круга. — Д-р К. Тридьовський.

— **Пейціонні зарядження в Празі.** На мурах міста Праги посявдо ся 23. с. м. таке оголошене дирекції поліції: З зарядку постійних ексцизів в вечірних годинах заряджуєть ся що слідує: Вхідні брами домів у всіх будинках, находячих ся в області підданої влади пєліції, мають бути замкнені о год. 8 вечером. Усі гостерани, газетри і забавові місця о год. 9 вечером. Малолітнім особам заважуєть ся бути на вулиці по 9 год. вечером без спеціальної причини. — За дирекцію поліції радник двору д-р Курці.

— **В справі парцеляції Золотої Івани в заліщанькій піднесені в "Ділі" з 24. с. м.,** дістаємо з Тов-а "Земля" отсе пояснене: Не є правдою, мов би Тов. "Земля" продавало маєтність Іване ворогам. Противно парцеляцію ся її і дальше між наших людей, а тільки частину ґрунтів, не становлячу навіть 1/2 часті цілої маєтності, мусіло ся продати в неукраїнські руки з отсих причин: Тов. "Земля" купило згадану маєтність о обшарі 940 м. ше в початку 1912 р. з польських рук ки. Поміньських та Любомірських, а то серед незвичайно тяжких обставин. Парцеляція представлялась вже в хвили купна неспівно, бо село невелике та люди не мали взагалі охоти на купно ґрунту. В додатку 1/2 часті ґрунтів неспівна 300 м. положена далеко від села Іване і інших сіл, так що не було вигляду її розпарцелювати, і Товариство вже при купні рішилось відпродати її по ціні закупна сусідньому дідичеві, який заявив охоту купна, бо тільки в сей спосіб можна було звязати фінансово тяжкий та дорогий інтерес та задержати решту 640 м. землі і ліса в наших руках. Дідич сей по контракті конфуз ся однак, думав, що слабе фінансово товариство не вдержить ся при маєтку та він пійде на ліцитацію. Однак і парцеляція ґрунтів, положених в самім селі над Дністром, ішла незвичайно вде, чого доказом, що за 2 1/2 року до війни продали з них ледви 96 моргів; а сего ледви 30 моргів тамешним людям; на решту треба було з великим трудом, коштами і заходами спроваджувати людей з інших далеких навіть повітів. Наслідком війни знищені аїстали усі будинки; ґрунти уже пятий рік неуправлені, а високі відсотки від позичок треба було оплачувати, так що товариство було примушене згадану часті ґрунтів, не надаючи ся вогсім до парцеляції, продати одному купцеві, шеби відтяжнити маєтність та мати змогу через продаж 300 моргів вратувати решту 640. Справу сию рішила дирекція по дуже зрілій розвазі та за згодою своєї Ради надзірної, вложеної а передових наших людей, уживши перед тим усіх средств, шеби наклонити когось з наших людей до купна тих 300 моргів, та подаючи їм навіть і то ше перед двома місяцями ціну о 60.000 кор. низшу, як тепер осягнуто. Патріоти в повіті Заліщанького, з яких ні один не є нашим членом і не причини ся ні сотиком до піднесеня уділів тогариства, яке ві смішно малыми средствами видобуло до тепер з ворожих рук вже коло 4000 моргів землі, повинні би зняти ся тим, шеби тих 500 моргів сетаких ґрунтів і ліса дійсно закупили наші люди, шеби відтак знов не треба було підносити нарікань на протестів, які без дійсної роботи і правді нічого не помовуть. — Дирекція тов-а "Земля".

— **Артикули щоденного ужитку для Галичини.** У відповіді на запит посла д-ра Загайкевича, внесеній в парламенті в справі доставки соли, нафти, опалу і шкіри для сільської людности Галичини, заявив міністер торговлі, що заряджене все, шеби сільське населенє Галичини заосмотрити в рівній мірі як і прочі краї в нафту, тільки приділ її, в огляду на малі засоби може бути дуже незначний. Що до заосмотреня Галичини в шкіру на обшув заявив міністер, що по зарядженням в пєдлєнїсті 1917 припадає для Галичини кругло 6.500 кілограмів шкіри. Дальших 15.000 кг. переказано, в яких 5.000 кг. призначено для освободжених частий Східної Галичини. Так буде тракувати ся Галичину і в дальших приділах шкіри.

— **Дирекція ц. н. муж. учит. семінарії у Львові** оголошує: І. Іспити приватні у всіх класах школи вправ відбудуть ся дня 4. червня с. р. Зголошеня приймає дирекція кожного дня між 10. а 11. рано. При вогсі належить предложити: 1) метрику зрешеня, 2) послєднє свідовство шкільське, 3) посвідку шіллєної віспи. Оплата за іспити 10 К. II. Зголошеня до вступного іспиту до класи приготовної і на курсі I. (перший) приймає дирекція д. 16. червня с. р. від год. 10. до 12. рано. При зголошеню треба предложити: 1) метрику на доказ скінченого 14.

року житя для класи приготовної, а 15 на курсі I; диспензи від віку — до 6 місяців — улітє п. к. кр. шкільна Рада. 2) Свідовство фінансової вдатности до звания учительського, внаєне перев. в. к. совіт. лікаря (у Львові через міськего фізіка) на приписанім формулярі. 3) Свідовство другий раз шіллєної віспи. 4) Свідовство скінченої а поступом другої класи шіллєнової або середної школи на курс приготовної, а третей класи шіллєнової або середної школи на курс перший. 5) Свідовство моральности, коли ученик не ходить в сім році до школи. В разі непредложєня потрібних документів дирекція не прийме безумовно зголошеня.

— **Централа для господарської відбудови Галичини** переносить ся а кінцем сего місяця а Кракова до Львова, де значне урядованє в перших днях червня. Звертаєть увагу, що від 24. мая до 6. червня не належить слати до централї ніяких писем.

— **Сговега з 25. мая с. р.** містить між иншим: Слово правди декому з українських інтелігентів — В.; Вісти з України; Що постановлено на зїзді іспєрів; Знесенє панщини в 1848 р.; З минувшини галицьких міст; Язєва пошестного воздуха в давних часах; З історії України.

— **36 жовта і товарова біржа у Львові.** Старанєм управи біржі вдало ся вкінци ввести в житє сию інституцію, яка буде старати ся о знесенє централї і о спромому ведєна чесної торговлі. Перші збори біржі відбудуть ся 3. червня с. р. о год. 11. перед полуднем. На разі збіжєвий оборот є обмежений тільки до торговлі плодами лісного господарства, але є надія, ше небаком також інші відділи торговлі будуть предметом біржевого обороту. Вписи членів і учасників приймає секретаріат біржі щоденно в передполудневих годинах. Належитість за річну біржеву карту вноєить: для стоваришенєв 200 К. для повновласників тих же 50 К. для кушів 100 К. для хліборобів 50 К. для пекарів 20 К. — Дєнні карти коштують в головні біржеві дні 4 К. в звичайні дні 2 К.

Вже час — Відновити передплату НА ЧЕРВЕНЬ.

Всім, що не відновлять передплати до 8. червня, здержимо висилку часопису. АДМІНІСТРАЦІЯ.

НОВИНКИ.

Львів, 25. мая. 1918.

— **Реквізиція помешкання "Нової Ради".** "Нової Ради" з 22. с. м. повідомляє: "З наказу київського команданта реквіровано помешкання, ше редакція "Нової Ради" зазяла була ше 28. квітня для потреб своєї контори. Помешкання вистє для гетьманського почоту. Редакція має співрєствувати реквізиції". — Отсе повідомленє прєрєчисто говорить, як гетьманська власть підпарє українську прєсу, коли "для гетьманського почоту" реквіруєть ся редакційний льокаль найстаршого українського дневника.

— **Микола Губицький,** член української мнєрої делегачії в Берестю і управитель міністерства закордонних справ у кабінеті Голубовича, містить в "Робітничій Газеті" з 22. с. м. отсе заяву: "В. Ш. Товар. Редакторе! Дозвольте мені, на сторінках вашої газети, спростувати деякі непорозуміння, які ширить провінціална прєса, а повідомити партійних товаришів та всіх громадян Української Дєржави, що призначений гетьманом міністер надзорого здоровя лікар В. Ю. Любінський, з котрим я ніколи в життю не зустрічав ся, — родичек мені не доводить ся і нічого спільного до нього не мав. Всі місцеві та закордонні українські і неукраїнські газети просив би мого люба передрукувати. (Сконфісковано 7 рядків). З новогого Член Української Центральної Ради та Українських Уставовчих Зборів Микола Любінський. 20 травня 1918 р."

— **Національний Музей у Львові** (ул. Механького 42) уряджує цикль лекцій про українське музейництво у звязку з загальноєвропейським. Лекції відбудуть ся в Музею, що неділілі пів на четверту — по лекції огляд збірок. В сию неділю 26. мая буде мова про початки музейного діля; говорити-ме директор Музея І. Свенцкиий. Вступ і коро-в.

— **З зарядку реквізиції худоби в Коломиїшчині.** Одержано отсе писмо: Довідьши ся про важливу нову реквізицію худоби в Коломиїшчині, маючє я відповідне пропаятне писмо і вручив його прєсидєнтові міністерів Зайдєрови. Крім того на відставі тєї вісти і особьстого звіту пєс. Давруга, котрий в тій справі аріхєв до Вєльє, вніє в відповідні межеванє а міністерстві рязьніцтє, міністерстві врасєвої оборони і в

Нині Ви здорові і можете без перешкоди на корисних умовах обезпечити ся на житє. — Однакє здоровє не вічне. Воно може погіршити ся і тоді або не зможете вогсім обезпечити ся на житє, або на значно гірших умовах. **Тєму не відкладайте** і зголосуйтє ся зараз до одинокого українського Товариства взаїмних обезпечєнь на житє і рєздні **Карпати II** у Львові, аул. Руська 4, т.в. ХІІ д. 2-7

ОПОВІСТКИ.

Нехлія, 26. мая 1918.
Намі уграво-кат.: 3 Н. не Вєстр. — рєво-кат.: 1 Н. не В. С.
З вєчєра: греко-кат.: Ієндєра лєч. — рєво-кат.: Ієвєв пєч.
Пов а в т р а: греко-кат.: Вахсїєв В. — рєво-кат.: Вільгєльмє.

— **Царковий сїв.** В Прєображенській церкві в неділю 26 с. м. о год. 10: 1) Сєдлєка Літургїя. 2) Бортияньского Концерт ІV. Дирігєнт: прєф. І. Туркєвич.

— **Збірка на цілі М. К. Р.,** уладжєна у Львові в Світлий Помєділок і Нєділю Томіну вєнесла квоту 2.596 кор. 94 сот. Митроп. Комітєт Рау. дякує отсею дорогою всім ВП. Жєртєодавцям, як також всім тим, що потрудилєсь біжє перевєдєнє і уладжєнє цілої збірки, а то прєдєдєвсім П. Т. Товариствам: Марійському Плянї і Служиньє ім. св. Іосєфа Обр.

— **З особним признанєм** вєказує Комітєт ширє "Спасєбіг" вєльми трудячим при збірці Вп. Памєтєчєкам а Товкрствє "Дністер" і Учєнїкам вєдїл. школи ім. Шевчєнка. — За Комітєт М. К. Р. Ед. д-р Бєнєч прєвідник, Гр. Мінєтїюк за секретарє. В. В. 11216)

— **Товариство "Дністер" у Львові,** перше і одиноке до тепєр із всіх фінансових інституцій жєртєувало на цілі М. К. Р. квоту 500 К. Вєконуючїм Видїл М. К. Р. складає отсим Хвалєний Дирєкції ширє "Спасєбіг". 11216)

— **Шкєла ім. Б. Грінчєнка у Львові** устроєє в неділю 26 с. м. о год. 6 вєчєр в сєлі ім. Дєсєнка вєдїкий Концерт в частє У. Шєвчєнка при лєсарїєї спїсучастї оркєстри вєлєзничиків. В програмі вїдє: 1) "Молїтєв" хор дїтїй. 2) Промова. 3) "Стойтє хвїр" хор дїтїй. 4) Шєвчєнко "Духи мої". 5) "Морєвєнко" хор дїтїй. 6) Бїлїковський Шєвчєнко "Садок вїмнєсєвий" сольєо сопрановє. 7) "Постєвали козачєвські" хор. Другу частє ирогради творять: "Сон на могилі", сєнєчїний образ, укладу М. Підгірянкє. Крім шістєох лїєвєх єдє

